

нята, па извикалъ: „Слушайте, бързоконци! Днесъ е последниятъ день за надпреварване. Който надпрепуска, него ще поздрави царскати дъщеря съ копринена кърпа. Нему ще даде пръстена си и той ще стане царски зеть!“

Изправилъ се Вихрогончо. Викналъ Главчо:

— Хайде, бързоконци! Кой ще излѣзе?

Наелъ се най-добрия юнакъ. Пустнали конетѣ. Юнакътъ билъ още насрѣдъ пѣтя, а Главчо се връщалъ вече. Посрещналъ го радостно народътъ. Царската дъщеря му замахала съ кърпичката и му показала пръстена.

Главчо дръпналъ юздитѣ. Вихрогончо скочилъ наспоредъ чердака. Грабналъ Главчо кърпичката и пръстена, па викналъ високо:

— До виждане, хубавице! Утре ще доведа сватбаритѣ!

И царскиятъ годеникъ отлетѣлъ като вѣтръ.

Върнали се пакъ братята въ кѣщи. На другия день пакъ почнали да разказватъ на баща си за незнайния конникъ: какъ надпрепускалъ най-добрия юнакъ и какъ грабналъ кърпата и пръстена на царската дъщеря.

А Главчо станалъ отъ одъра и попиталъ:

— Ами покани ли ви царската дъщеря за сватбата?

— Тя насъ ли ще покани, глупчо! — отвърнали братята.

А Главчо добавилъ:

— Тя като не ви е поканила, азъ ви поканвамъ. Хайде, стѣгайте се за царска сватба!

И той имъ показалъ кърпата и пръстена.

Дигнало се цѣлото село. Отишли всички на Главчовата сватба. Три дни яли, пили и се веселили.

Народна приказка

